

Föstudaginn 7. apríl 1995.

Nr. 96/1995.

Gnípa hf.

(Othar Örn Petersen hrl.)

gegn

íslenska ríkinu

(Jón G. Tómasson hrl.)

Kærumál. Frávísun. Fyrirsvar. Vanreifun.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Garðar Gíslason og Markús Sigurbjörnsson og Arnljótur Björnsson, settur hæstaréttardómari.

Sóknaraðili skaut máli þessu til Hæstaréttar með kæru 28. febrúar 1995, sem barst réttinum ásamt kærumálgögnum 20. mars sl. Kærður er úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur, upp kveðinn 22. febrúar 1995, þar sem máli sóknaraðila á hendur varnaraðila var vísað frá dómi. Kæruheimild er í j-lið 1. mgr. 143. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Sóknaraðili krefst þess, að hinn kærði úrskurður verði felldur úr gildi og að lagt verði fyrir héraðsdómara að taka málið til efnismeðferðar og dómsuppsögu. Þá krefst sóknaraðili kærumálskostnaðar úr hendi varnaraðila.

Varnaraðili krefst staðfestingar hins kærða úrskurðar og kærumálskostnaðar.

I.

Samkvæmt gögnum málsins á það rætur að rekja til þess, að á árabílinu 1988 til 1992 flutti sóknaraðili inn til landsins frystar franskar kartöflur í samtals 92 vörusendingum frá fyrirtækinu Meijer Frozen Foods b.v. í Hollandi. Við tollafgreiðslu þessara vörusendinga innti sóknaraðili af hendi gjöld samkvæmt aðflutnings-skýrslum, en þau virðast af fyrirliggjandi gögnum hafa alls numið yfir 50.000.000 króna. Gjöld þessi voru nánar tiltekið tollur og jöfnunargjald auk virðisaukaskatts, þegar leið á umrætt tímabil.

Árið 1992 virðast töllyfirvöld hafa tekið fyrrgreindan innflutning sóknaraðila til athugunar. Leiddi það til þess, að ríkistollstjóri tilkynnti sóknaraðila með bréfi 4. mars 1993, að aðflutningsgjöld

vegna þessa innflutnings hefðu verið endurákveðin. Samkvæmt bréfinu litu töllyfirvöld svo á, að sýnt væri, að sóknaraðili hefði í samstarfi við erlenda seljandann vantalið innkaupsverð umræddra vörusendinga um verulega fjárhæð. Eftir sundurliðuðum útreikningi vegna hverrar vörusendingar var talið, að vangreidd aðflutningsgjöld vegna þessa innflutnings hefðu alls numið 47.357.007 krónum. Greindi ríkistollstjóri frá því í bréfi sínu, að tollstjóranum í Reykjavík yrði falið að innheimta þessa fjárhæð hjá sóknaraðila með dráttarvöxtum.

Sóknaraðili skaut þessari ákvörðun ríkistollstjóra til ríkistollanefndar 2. apríl 1993. Var úrskurður felldur þar á málið 28. maí 1993, en samkvæmt honum voru vangreiddu aðflutningsgjöldin lækkuð í 41.108.068 krónur. Af þeirri fjárhæð var tollur 3.453.130 krónur, jöfnunargjald 27.963.218 krónur og virðisaukaskattur 9.691.720 krónur. Hinn 8. nóvember 1993 var samkvæmt kröfu tollstjórans í Reykjavík gert fjárnám hjá sóknaraðila fyrir þessari fjárhæð auk dráttarvaxta.

II.

Í máli þessu gerir sóknaraðili kröfur, sem greina má í tvo meginflokka. Annars vegar krefst hann ógildingar á úrskurði ríkistollanefndar frá 28. maí 1993, en þá kröfu virðist hann styðja jöfnum höndum því, að formgallar hafi verið á meðferð máls hans fyrir nefndinni og að niðurstaða nefndarinnar sé að efni til röng. Hins vegar telur sóknaraðili sig hafa verið látinn ofgreiða aðflutningsgjöld vegna innflutnings síns á fyrrgreindu tímabili frá 1988 til 1992. Fyrir því færir hann aðallega þau rök, að taka jöfnunargjalds af vörusendingunum hafi með öllu verið ólögmæt eða að minnsta kosti verið ólögmæt í þeim mæli, sem raun varð á. Af þessu tilefni krefur sóknaraðili varnaraðila um endurgreiðslu á hluta þeirra aðflutningsgjalda, sem hann greiddi á árunum 1988 til 1992, en á þessum grunni gerir sóknaraðili aðalkröfu og fjórar varakröfur.

Aðalkrafa sóknaraðila er um endurgreiðslu á 42.366.689 krónum. Hann kveðst reisa kröfuna á því, að álagning jöfnunargjalds af vörusendingum hans hafi með öllu verið ólögmæt á þessu tímabili. Sóknaraðili telur, að sér hafi aðeins borið að greiða önnur aðflutningsgjöld og þá í samræmi við það andvirði vörusendinganna, sem

hafi verið lagt til grundvallar í upphaflegum aðflutningsskýrslum hans.

Fyrsta varakrafa sóknaraðila er um endurgreiðslu á 33.514.293 krónum. Þessa kröfu miðar hann við það, að álagning jöfnunargjalds hafi með öllu verið ólögmæt, en fjárhæð annarra aðflutningsgjalda miðar hann við þá gjaldstofna, sem voru lagðir til grundvallar sem andvirði vörusendinganna í úrskurði ríkistollanefndar 28. maí 1993.

Önnur varakrafa sóknaraðila er um endurgreiðslu á 29.403.384 krónum. Í þessu sambandi miðar sóknaraðili við, að jöfnunargjald af vörusendingunum hafi mest mátt verða 40%, svo sem ákveðið hafi verið í reglugerð nr. 223/1987, þar til henni var breytt með reglugerð nr. 109/1988 og jöfnunargjaldið hækkað í 190%. Þegar jöfnunargjald sé reiknað sem 40% ásamt öðrum aðflutningsgjöldum af andvirði vörusendinganna samkvæmt aðflutningsskýrslum, telur sóknaraðili sig hafa ofgreitt þessa fjárhæð.

Þriðja varakrafa sóknaraðila er um endurgreiðslu á 18.406.549 krónum. Þessa kröfu kveðst hann finna á þann hátt, að vegna svokallaðs GATT-samnings hafi verið óheimilt að leggja hærri gjöld á vörusendingarnar en samtals 90%, en einu gildi, hvort þau kallist tollur eða jöfnunargjald. Sóknaraðili telur sig hafa ofgreitt aðflutningsgjöld sem nema umræddri fjárhæð, ef þau eru reiknuð sem 90% af andvirði vörusendinganna samkvæmt aðflutningsskýrslum.

Fjórdða varakrafa sóknaraðila er um endurgreiðslu á 8.943.501 krónu. Í þessu tilviki styðst sóknaraðili við sömu forsendu og önnur varakrafa er reist á, það er, að jöfnunargjald hafi ekki mátt vera hærri en 40%, en hér reiknar hann aðflutningsgjöldin af því andvirði vörusendinganna, sem ríkistollanefnd lagði til grundvallar í úrskurði sínum, og telur sig þá hafa ofgreitt gjöld sem þessu nemur.

Af aðalkröfu og þessum varakröfum krefst sóknaraðili dráttarvaxta úr hendi varnaraðila. Sóknaraðili gerir þannig grein fyrir vaxtakröfu sinni, að hann krefjist dráttarvaxta af kröfufjárhæð frá 16. júní 1992, en einnig, að ákveðið verði, „að dráttarvexti skuli reikna á endurgreiðslur frá gjalddaga hverrar innflutningsskýrslu til 16. júní 1992“, eins og segir í héraðsdómsstefnu. Ástæðuna til, að vaxtakrafa sé sett fram á þennan hátt, kveður sóknaraðili vera þá, að á tímabilinu fyrir 16. júní 1992, sem vaxtakrafan nær til, hafi orð-

ið höfuðstólsbreytingar á kröfu sinni í um 450 skipti. Vaxtakrafan hafi því verið sett fram á þennan hátt til hagræðingar og í því skyni, að varnaraðili samþykkti þessa aðferð.

Í tengslum við kröfur um endurgreiðslu hefur sóknaraðili gert fimmtu varakröfu sína, en hún er um, „að úrskurður ríkistollanefndar verði að krónutölu lækkaður í kr. 11.905.485“, svo sem segir í héraðsdómsstefnu. Sóknaraðili skýrir þessa kröfu á þann hátt, að með henni krefjist hann þess, að sér verði aðeins gert að greiða umrædda fjárhæð í stað þeirrar, sem hafi verið felld á sig með úrskurði ríkistollanefndar. Fjárhæð þessa kveðst sóknaraðili finna á þann hátt, að líkt og miðað sé við í þriðju varakröfu, telji hann óheimilt að leggja hærri gjöld en nemur samtals 90% á vörusendingar sínar, en gjöld með því hlutfalli reiknar hann hér af þeim gjaldstofni, sem ríkistollanefnd lagði til grundvallar í úrskurði sínum.

Í héraði krafðist varnaraðili aðallega, að málinu yrði vísað frá dómi. Í hinum kærða úrskurði er gerð grein fyrir helstu röksemdunum, sem varnaraðili færði fyrir þeirri kröfu.

III.

Kröfum í máli þessu hefur sóknaraðili beint að íslenska ríkinu og telur fjármálaráðherra og landbúnaðarráðherra vera í fyrirsvari fyrir það. Í hinum kærða úrskurði er komist svo að orði, að ekki sé fallist á, að landbúnaðarráðherra eigi aðild að málinu og aðild hans sé því vísað frá dómi. Þá er í hinum kærða úrskurði vísað til þess, að ríkistollanefnd, sem kvað upp þann úrskurð, sem í málinu er krafist ógildingar á, hafi ekki verið stefnt, en ekki er talið nægja að stefna fjármálaráðherra einum til fyrirsvars í málinu. Af þessum síðarnefndu sökum er málinu vísað í heild frá dómi, en varnaraðili hefur ekki borið fyrir sig málsástæðu á þessum grunni.

Að gengnum úrskurði ríkistollanefndar um endurákvörðun að flutningsgjalda vegna vörusendinga sóknaraðila hefur fjármálaráðherra farið með ákvörðunarvald um hagsmuni ríkisins, sem tengjast þeim úrskurði. Samkvæmt 5. mgr. 17. gr. laga nr. 91/1991 hefur sóknaraðili því beint kröfum sínum réttilega að fjármálaráðherra til fyrirsvars fyrir ríkið, en ekkert tilefni var til að gefa fyrrgreindri nefnd kost á að láta málið til sín taka. Verður því ekki fallist á, að

skilyrði hafi verið til að vísa málinu í heild frá dómi af ástæðum, sem þessu tengjast.

Fallast ber á það með héraðsdómara, að ekki hafi verið tilefni til, að sóknaraðili beindi kröfum sínum að landbúnaðarráðherra til fyrirsvars fyrir ríkið ásamt fjármálaráðherra. Sá galli er þó ekki slíkur, að hann geti varðað frávísun málsins í heild, en að lögum verður ekki heldur brugðist við honum með frávísun, að því er varðar þennan tiltekna fyrirvarsmann.

Samkvæmt framangreindu verður málinu ekki vísað frá dómi á þeim forsendum, sem hér um ræðir og eru einar sér látnar varða frávísun í hinum kærða úrskurði.

IV.

Í máli þessu leitar sóknaraðili dóms um yfirgripsmikið og flókið sakarefni og gerir kröfur, sem eru í ýmsum atriðum ólíkar innbyrðis og reistar á mismunandi atvikum og röksemdum. Varðar því miklu, að málið sé sett fram á svo skýran hátt sem kostur er. Á því hefur hins vegar orðið misbrestur.

Þannig hefur sóknaraðili gert mál sitt úr garði á þann hátt, að mjög skortir á, að viðhlítandi grein sé gerð í stefnu fyrir fjárkröfum hans, sem eru, eins og áður er rakið, settar fram sem aðalkrafa með fimm varakröfum. Sóknaraðili fjallar í einu lagi um allar kröfurnar sem endurkröfu, þótt ýtrasta varakrafa hans sé, eins og áður kom fram, allt annars eðlis og beinist að því að fá dómsviðurkenningu um lækkun krafna varnaraðila á hendur honum. Skýringar sóknaraðila á öllum þessum kröfum eru jafnframt mjög af skornum skammti í stefnu, og er torvelt, ef ekki ófært, að skilja þær nema með ýtarlegri könnun á gögnum málsins. Í stað þess að skýra kröfurnar út í stefnu vísar sóknaraðili þar til tilgreindra dómskjala, sem geyma þó aðeins útreikninga án skýringa með tilliti til kröfugerðar hans. Er þetta allt í brýnni andstöðu við þær grunnreglur einkamálaréttarfars um skýran og glöggan málatilbúnað, sem ákvæði 80. gr. laga nr. 91/1991 eru reist á. Þá er sú krafa, sem sóknaraðili gerir um dráttarvexti fyrir 16. júní 1992 og áður er lýst, með þeim hætti, að dómur verður ekki á hana felldur.

Þá hefur sóknaraðili kosið að fara þannig að í stefnu að lýsa sam- an málsástæðum og lagarökum, en röksemdir í þeim búningi greinir

hann að í liði, sem eru á þriðja tug talsins og rækilega er greint frá í hinum kærða úrskurði. Þessa lýsingu tengir sóknaraðili ekki með viðhlítandi hætti við einstaka kröfur. Þá lætur sóknaraðili þess getið í héraðsdómsstefnu, að krafa sín um ógildingu úrskurðar ríkistollanefndar miðist við, „að endurákvörðunin hafi verið óheimil og að aðflutningsgjöld skuli að öðru leyti . . . vera í samræmi við aðflutningsskýrslur stefnanda . . .“, en af þessu dregur hann síðan þá ályktun, að rökstuðningur fyrir þessari ógildingarkröfu og svokölluðum endurkröfum hans fari saman „að þessu leyti“, svo sem segir í stefnunni. Þegar gætt er nánar að röksemdafærslu sóknaraðila, kemur þó í ljós, að krafa hans um ógildingu úrskurðarins er einkum reist á efnisatriðum í úrskurðinum og göllum, sem hann telur hafa verið á meðferð málsins fyrir ríkistollanefnd, en svonefndar endurkröfur eru á hinn bóginn í meginatriðum reistar á því, að fyrir álagningu jöfnunargjalds hafi ekki verið viðhlítandi lagaheimild. Að öðru leyti ber að benda á, að þótt reifun málsástæðna og annarra atvika sé um margt ýtarleg í stefnu, gefur hún ekki nægilega skýra mynd af öllum meginatriðum málsins. Þannig er meðal annars látið þar ógert að taka skýrlega af skarið um, hvort svokallaðar endurkröfur sóknaraðila snúi að aðflutningsgjöldum, sem voru lögð á hann í samræmi við úrskurð ríkistollanefndar 28. maí 1993 og óumdeilt er, að hafi ekki verið greidd. Af hinum kærða úrskurði verður ekki annað ráðið en þetta atriði hafi ekki verið nægilega skýrt fyrir héraðsdómi, þótt málið hafi verið munnlega flutt um frávisunarkröfu varnaraðila, en hún var reist á þessari ástæðu ásamt öðru. Þá er enn til þess að líta, að í málinu krefst sóknaraðili endurgreiðslu á aðflutningsgjöldum, sem hann telur sig hafa verið ofkrafinn um á árabílinu 1988 til 1992. Ekki verður séð, að sóknaraðili hafi fyrr en í tengslum við mál þetta borið því við, að viðhlítandi lagaheimild hafi skort til að krefja hann um jöfnunargjald, sem hann greiddi, að því er virðist, athugasemdalaust við tollafgreiðslu vörusendinga sinna um árabíl. Sóknaraðili færir þó ekki sérstök rök í stefnu fyrir rétti til að hafa nú uppi endurkröfu vegna þessa gjalds. Af öllu þessu er ljóst, að greinargerð sóknaraðila í stefnu um málsástæður og önnur atvik máls er ekki þannig úr garði gerð, sem ætlast er til í e-lið 1. mgr. 80. gr. laga nr. 91/1991.

Einnig verður að líta til þess, að kröfur sóknaraðila og röksemdir

fyrir þeim eru settar fram á þann hátt, að ósamræmis gætir í ýmsum atriðum. Meðal annars setur sóknaraðili svonefndar endurkröfur sínar þannig fram, að í aðalkröfu og annarri og þriðju varakröfu er krafist fjárhæða, sem miðast við, að með réttu eigi að leggja aðflutningsgjöld á vörusendingar sóknaraðila í samræmi við aðflutningsskýrslur hans. Í fyrstu, fjórðu og fimmtu varakröfu er á hinn bóginn miðað við, að lagður verði til grundvallar gjaldstofn, sem ríkistollanefnd komst að niðurstöðu um í úrskurði sínum 28. maí 1993. Sóknaraðili krefst þó samhliða þessu, að sá úrskurður verði ógiltur með dómi í málinu. Þá er málatilbúnaður sóknaraðila einnig á reiki um, til hvers það myndi leiða, að krafa hans um ógildingu úrskurðar ríkistollanefndar yrði tekin til greina. Af áður ívitnuðum ummælum í héraðsdómsstefnu verður ekki annað ráðið en sóknaraðili leggi þar til grundvallar, að ef úrskurðurinn verður ógiltur, verði aðflutningsgjöld vegna vörusendinga hans í samræmi við aðflutningsskýrslur. Í þeim skýrslum er þó kveðið á um greiðslu jöfnunargjalds, sem sóknaraðili krefst endurgreiðslu á. Í kæru til Hæstaréttar og greinargerð sóknaraðila í kærumálinu kemur á hinn bóginn fram sá skilningur hans, að úrskurður ríkistollanefndar hafi ekki aðeins varðað viðbótarálagningu aðflutningsgjalda, heldur aðflutningsgjöldin af vörusendingum sóknaraðila í heild sinni. Af þeim heildargjöldum hefur sóknaraðili þó þegar greitt talsverðan hluta á grundvelli aðflutningsskýrslna, en alls er óljóst, til hvers sóknaraðili ætlast um þann hluta gjaldanna með þessari kröfu sinni, þegar lítið er til þess, sem segir í kæru hans og greinargerð. Er málatilbúnaður sóknaraðila í þessum atriðum svo óljós og á reiki, að ekki er unnt að fella efnisdóm á málið.

Loks verður að geta þess, að sóknaraðili hefur lagt fram í málinu gífurlegan fjölda skjala, en af stefnu verður lítið ráðið um, hvað sanna eigi með einstaka skjölum. Meðal annarra skjala hefur sóknaraðili lagt fram bréf og greinargerðir, sem hann hefur beint til stjórnvalda á fyrri stigum vegna gæslu hagsmuna sinna, en frá sjónarhorni þessa máls hefur þó nokkur fjöldi þessara skjala aðeins að geyma skriflegan málflutning, sem á ekki réttmætt erindi inn í það.

Þegar alls þess er gætt, sem nú hefur verið rakið, verður ekki komist hjá að vísa máli þessu sjálfkrafa frá héraðsdómi. Ber því að staðfesta hinn kærða úrskurð að niðurstöðu til, þar á meðal um

málskostnað, en eftir þessum úrslitum málsins verður að dæma sóknaraðila til að greiða varnaraðila kærúmálskostnað, svo sem í dómsorði greinir.

D ó m s o r ð :

Hinn kærði úrskurður er staðfestur.

Sóknaraðili, Gnípa hf., greiði varnaraðila, íslenska ríkinu, 40.000 krónur í kærúmálskostnað.

Úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur 22. febrúar 1995.

I.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar fimmtudaginn 2. febrúar sl., er höfðað fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur af Gnípu hf., Skútuvogi 12 G, Reykjavík, með stefnu, birtri 2. mars 1994, á hendur landbúnaðarráðherra og fjármálaráðherra f. h. íslenska ríkisins.

Dómkröfur stefnanda.

- I. Að felldur verði úr gildi úrskurður ríkistollanefndar nr. 5/1993, dags. 28. maí 1993, vegna endurákvörðunar ríkistollstjóraembættisins á aðflutningsgjöldum af 92 sendingum af frönskum kartöflum.
- II. Að stefnda verði gert að greiða stefnanda 42.366.689 kr. auk dráttarvaxta frá 16. júní 1992 til greiðsludags skv. III. kafla l. nr. 25/1987.
 1. varakrafa, að stefnda verði gert að greiða stefnanda 33.514.293 kr. auk dráttarvaxta frá 16. júní 1992 til greiðsludags skv. III. kafla l. nr. 25/1987.
 2. varakrafa, að stefnda verði gert að greiða stefnanda 29.403.384 kr. auk dráttarvaxta frá 16. júní 1992 til greiðsludags skv. III. kafla l. nr. 25/1987.
 3. varakrafa, að stefnda verði gert að greiða stefnanda 18.406.549 kr. auk dráttarvaxta frá 16. júní 1992 til greiðsludags skv. III. kafla l. nr. 25/1987.
 4. varakrafa, að stefnda verði gert að greiða stefnanda 8.943.501 kr. auk dráttarvaxta frá 16. júní 1992 til greiðsludags skv. III. kafla l. nr. 25/1987.
 5. varakrafa, að úrskurður ríkistollanefndar verði að krónutölu lækkadur í 11.905.485 kr.
- III. Að ákveðið verði, að dráttarvexti skuli reikna á endurgreiðslur frá gjalddaga hvernar innflutningsskýrslu til 16. júní 1992.
- IV. Í öllum tilvikum er þess krafist, að stefndi greiði stefnanda málskostnað skv. málskostnaðarreikningi.

Dómkröfur stefnda eru þær aðallega, að kröfum stefnanda verði vísað frá dómi og íslenska ríkinu tildæmdur málskostnaður að mati dómsins, til vara, að stefndi verði sýknaður af öllum kröfum stefnanda og tildæmdur málskostnaður að mati dómsins, til þrautavara, að fjárkröfur stefnanda verði felldar niður eða stórlega lækkaðar og málskostnaður í því tilviki felldur niður.

— — —

IV.

Forsendur og niðurstæða.

Aðalkrafa stefnanda er sú, að felldur verði úr gildi úrskurður ríkistollanefndar nr. 5/1993 vegna endurákvörðunar ríkistollstjóraembættisins á aðflutningsgjöldum af 92 sendingum af frönskum kartöflum, og enn fremur, að stefnda verði gert að greiða stefnanda 42.366.689 kr. Varakröfur hans eru um greiðslur á lægri fjárhæðum.

Í málinu er landbúnaðarráðherra og fjármálaráðherra stefnt f. h. ríkisins til að þola dóm. Er ekki fallist á það, að landbúnaðarráðherra eigi aðild að máli þessu, og er aðild hans vísað frá dómi.

Ríkistollanefnd, sem kvað upp umdeildan úrskurð, er ekki stefnt í máli þessu, svo sem bar að gera skv. 5. tl. 17. gr. I. nr. 91/1991, og telst ekki nægjanlegt að stefna fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs einum. Ber því þegar af þessum sökum að vísa málinu frá dómi í heild sinni ex officio, enda ber málalilbúnaður stefnanda með sér, að fjárkröfur hans eru allar í því fölgna, að umdeildur úrskurður verði felldur úr gildi eða honum breytt.

Þar sem málið var flutt um frávísunarkröfu stefnda, þykir rétt að fjalla nokkuð um aðrar frávísunarástæður, sem varða málalilbúnað stefnanda, enda þótt framangreind ástæða nægi ein og sér til, að málinu verði vísað í heild frá dómi. Eins og áður greinir, lýtur aðalkrafa stefnanda að því, að felldur verði úr gildi úrskurður ríkistollanefndar. Varakröfur hans virðast þó reistar á því, að úrskurðinum verði breytt, án þess að um það hafi komið skýr krafa. Segir m. a. svo í málalilbúnaði í stefnu, að krafa um ógildingu úrskurðar ríkistollanefndar miðist við, „... að endurákvörðunin hafi verið óheimil . . .“ Engin krafa er hins vegar gerð um það í málinu, að endurákvörðun ríkistollstjóraembættisins verði ógilt. Virðist þannig felast í málalilbúnaði stefnanda krafa um endurskoðun úrskurðar ríkistollanefndar fremur en ógildingu, en málalilbúnaður er ekki skýr að þessu leyti.

Fram kom hjá stefnanda við munnlegan málflutning um frávísunarkröfu, að fjárhæðir þær, sem krafist er greiðslu á, séu ekki fjárhæðir, sem greiddar hafi verið í kjölfarið á úrskurði ríkistollanefndar eða vegna endurákvörðunar ríkistollstjóra, svo sem skilja má af málalilbúnaði stefnanda. Þá sé ekki

um að ræða kröfur vegna ógreiddra gjalda, sem úrskurður ríkistollanefndar lýtur að, heldur kröfur vegna gjalda, sem greidd voru, áður en úrskurðurinn var felldur. Hins vegar kvað stefnandi endurgreiðslukröfuna vera inni í úrskurðinum engu að síður. Í stefnu og öðrum sóknarskjölum kemur þetta ekki skýrt fram, og er málatilbúnaður stefnanda um fjárkröfur verulega vanreifaður að þessu leyti.

Framantalin atriði samrýmast ekki e-lið 80. gr. 1. nr. 91/1991 um skýran og ljósan málatilbúnað og leiða öll til frávísunar málsins.

Eftir þessum úrslitum ber að dæma stefnanda til að greiða stefnda málskostnað, sem þykir eftir atvikum hæfilega ákveðinn 100.000 kr.

Sigríður Ólafsdóttir héraðsdómari kvað upp úrskurðinn.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Málinu er vísað frá dómi.

Stefnandi, Gnípa hf., Skútuvogi 12 G, Reykjavík, greiði stefnda, íslenska ríkinu, 100.000 kr. í málskostnað.
